

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1176. Usque Ad Annum 1203

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1763

VD18 90118022

§. 2. Chronicum Godefridi Viterbiensis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66394](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66394)

Sæcul. XII.
A. C. 1186.

Auct. Aquin.
cinct. an.
1186.

Constantiæ nepos, prole carebat. Quare Urbanus omnes Episcopos, qui Conventui Mediolanensi interfuerant, ab officio sacerdotali suspendit.

§. II.

Chronicum Godefridi Viterbiensis.

to. 2. *Pistorii.*
an. 1186.
p. 504.

Ad hunc annum Chronicum Godefridi Viterbiensis, quod *Panttheon* dicitur, clauditur. Erat Godefridus Presbyter, olim Conradi III. Imperatoris Capellanus & ab Epistolis, quod munus deinde etiam sub Friderico & Henrico VI. ejus filio obiit. Ad contexendum Chronicum suum, quo omnia, quæcunque ad Historiæ studium pertinere credebat, congeffit, annis quadraginta incubuit, tumque absolutum Opus, Urbano III. dedicatum, ejusdem examini subjecit, *quia nullum scriptum, ajebat, nisi a sacra Sede approbetur, authenticum est.* Præterea dicit, operam suam Principibus multum profuturam, non enim fieri posse, ut sapienter gubernent, si rerum præteritarum ignari sint, & cum factorum suorum rationem nemini, nisi soli Deo, reddere teneantur, Reges exemplis virorum, qui ipsos antecesserunt, informari oportere.

Ceterum Godefridi Chronicum in viginti Partes dividitur, quarum prima & secunda sunt Dissertationes Theologicæ

gicæ de Natura Divina, de Creatione, & Sæcul. XII.
de conditione primi Homini. In se. A.C. 1186.
quentibus prosequitur Historiam Vete-
ris Testamenti a Diluvio usque ad Ma-
chabæos, addita Historia profana, ma-
xime ex Chronico Eusebii. Pars deci-
ma tertia rursus est Tractatus Theolo-
gicus, in quo ubique veracitas Prophe-
tarum, Mysteria S. Trinitatis, & Incar-
nationis contra Judæos & Hæreticos de-
monstrantur.

Tum novum Testamentum & Histo-
riam tam Ecclesiasticam quam Civilem
ab Adventu Jesu Christi exorditur. U-
bi de Constantino agit, dicit Auctor:

*Tunc Imperator Silvestro Papæ insi. par. 16.
gnia Dignitatis Regiæ dedit, atque ut p. 385.
Ecclesiis majorem quietem assereret,
Aulæ suæ pompam & tumultum Byzan-
tium transtulit. Ex hac donatione di-
spicimus, quod Ecclesiæ Romanæ Romam,
Italiam & Galliam contulerit. Verum-
tamen, qui Imperio favent, negant, Con-
stantinum ita Regnum alienasse, sed so-
lummodo Religionis reverentia motum,
Papam in Patrem sibi elegisse, sicque ejus
Benedictionem ac orationis subsidium im-
petrare voluisse. Adjiciunt argumen-
tum; Constantinum, cum filiis suis Mun-
dum divideret, alteri eorum Occidentem,
in quo Italia posita est, tribuisse, quod u-
tique facturum non fuisset, si Italiam an-
tea*

Sæcul. XII.
A.C. 1186.

tea Ecclesiæ donasset. Præterea dicunt, Theodosium pluresque alios pios Imperatores, in partitione Imperii, Romam ceteraque Occidentis Regna sibi obnoxia & subdita tenuisse. Ecclesiæ autem Fautores respondent, non esse credibile, quod Deus Ecclesiam suam usque adeo spiritui reprobo tradidisset, ut bona sibi non propria possidere præsumserit. Nam complures viri Ecclesiastici, integerrimæ vitæ, usque in hanc diem Jura Regalia tenuerunt, quo non obstante ad Regnum Cælorum eos pervenisse nemo dubitat. Suppetunt etiam argumenta alia, quod Constantinus hæc jura Ecclesiæ pie ac juste concesserit, & illa licite acceperit. Si enim Deus juste principatum Regibus dedit, populique voluntatem flexit, ut se Regiæ potestati subjiciat, is etiam voluntatem Principum ad eandem potestatem Ecclesiæ concedendam inclinavit.

Ego vero, subdit Godefridus, si privatam meam opinionem proferre fas est, fateor me ignorare, num magis gloria & sublimitas præsentis Ecclesiæ, vel priorum temporum humilitas Deo accepta fuerit. Multi existimant, conditionem Ecclesiæ antiquæ fuisse magis sanctam, modernam vero magis prosperam. At ego sententiæ Ecclesiæ Romanæ, Matris nostræ, supra petram, quæ JESUS Christus est, fundatæ inhæreo, & credo,
eam

eam jure possidere, quæ possidet, cum ipsa errare, & fides ejus deficere non possit. Præpositis nostris hujus naturæ quæstiones definiendas relinquo.

Sæcul. XII.
A.C. 1186.

Ubi Godefrido de excommunicatio-
nis censura, in Henricum IV. a Grego-
rio VII. lata, sermo est, subjungit: *Ante hujus Imperatoris tempora nusquam aliquis excommunicatus aut regno privatus legitur* (*). Post pauca deinde Godefridus profitetur, se hucusque narrata ex aliis antiquioribus Scriptoribus accepisse, illa vero, quæ sequuntur, vel a viris fide dignis audivisse, vel oculis suis vidisse. Manum de tabula removit, ad annum millesimum centesimum octogesimum sextum, postquam nuptias Henrici VI. & Constantiæ Principis retulit. Sed in toto Historiæ hujus corpore multas etiam fabulas, immiscet, quo vitio ceteri quoque illius ævi Scriptores laborant.

Sup. lib.

LXII. §. 29.

p. 17.

p. 499.

p. 504.

§. III.

(*) De S. Ambrosio Episcopo Mediolanensi legimus, ipsum Theodosium ob Thessalonicensium cædem, non equidem lata antea publice sententia, sed ipso facto Ecclesiam intrare volentem a Communione Sacra arcuisse. De potestate autem Principes jure Regni exuendi nullum usque ad Henricum IV. extat vestigium.